

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΩΣΕΦ - ΡΕΝΩ

Ο ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ «ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ»

Βρισκόμαστε στα «Ολύμπια», το μεγάλο μιούζικ-χώλ, πίσω την αύλα τως βάθους της σκηνής. Φορδινάτας μια μεγάλη μπέρτα κατευπόρωφη, ό «Αρχων του Μυστηρίου!», όποιος θ' άρχισε σε λίγο νά κάνει τό περίφημο νούμερό του, έξετάζει προσεκτικά τά πεντε τραπέζια, διπλά σε πολύ μικρά κι' έχουν ένο πόδι. Τα τραπέζια αυτά είναι περιστοιχισμένα άπο παραβάν, για νά μη φαίνονται άπο τό προσωπικό του θεάτρου, γιατί οι άντιπαλοι του «Αρχοντος του Μυστηρίου, θά πλήρωναν πολύ άκριθα για νά μάθουν το μυστικό τῶν συνέργων του αὐτῶν.

Μά είναι δύλ στη θέσι τους; «Οχι! Τό κεφάλι του σκελετού, που θα χρησιμοποιηθεί κι' αύτο στο νούμερο, βρίσκεται πολύ δεξιά. Ετοις ίπταρχει κίνδυνος νά μην πετύχουν τά δάχτυλα τη φύλο νήπια, το πρωρισμένο νά τό μετακάν.

Λουκιανή, αυτά τά πράγματα δέν βρίσκονται στη θέσι τους!... είπε ό «Αρχων του Μυστηρίου, ξερά στη γυναικά του, μιά χαριτωμένη κι' ωραία ξανθή, μολις δικεννεία χρόνων.

Άντοις φαίνονται καμμιά σαρανταριά, είχε πατειούς ώμους και πρόσωπο υπέροχο και ουδέρο.

— Ήλα, μηχανήμενο μου, έκανε ή νέα γυναικά, τό τοποθέτησα διπλά στάστα...

— Είνε πολύ δεξιό!

— Και δώμας τό.

— Αρκεά! Φάνει! τή διέκοψε ό «Αρχων του Μυστηρίου

— Εκείνη τή στιγμή, δι' Ιλαίρ, ό βοηθός της σκηνής, έπεινεθή και είπε:

— Φταίω έγω, κύριε! Πρό δίλγου σκόνταψα σ' ένα τραπέζικα κι' έτσι θά μετακινήση τό κεφάλι του σκελετού. Συγχωρήστε με!

Ο Ιλαίρ, δι ποτοίς ήταν καμμιά πεντηπεριά χρόνων, έλεγε ψέματα. Κι αύτό, γιατί ένοιωθε μιά λατρεία σκύλου πρός τόν άφεντη του για τή γυναικά τού θαυματοποιού.

Ο «Αρχων τού Μυστηρίου ούνει άπαντησ. Θά έσφιγει εύχαριστας τό χέρι του καλού Ιλαίρ, γιά νά τόν εύχαριστήση γι' αύτό τό ψέμμα, γιατί άγαπουσέ πολύ τήν εναρή γυναικά του. Μά έρωτευμένος καθώς ήταν με τήν τέχνη του, φοθόταν υπερβολικά, νευρασθενικά, μήπως μ' άσημαντη παράλειψη, τόν κανείν σ' άποτούχη σ' ένα παγινίδι.

Στή δάκρυς τών ματιών τής Λουκιανής, δάκρυα έλαμπαν. Κόρη ένδος ένεδοχου της Νικαίας, είχε παντρευτή τό θαυματοποιο πρίν από ένα χρόνο. «Αγαπούσά πάντοτε βαθεία τό σύζυγό της, μά τής ήταν άνωφόρο, δχι μάνο τό δύτι τής φέροταν κάποτε άπότομα, μα και τό δύτι δέν πηγαίνων πειά στόν κινηματογράφο, στό θέατρο, στά ντανσίγκ, γιατί ό «Αρχων τού Μυστηρίου έδινε δύο παραστάσεις τήν ήμέρας. Κάθε μιά απ' αύτές, άπαιτοντας μιάμιση ώρα προετοιμασία κι' έτσι δύος δικοίων της καρέκλας της πάραστασής της.

Σκύπτεις τα δάκρυα μέ τήν άκρη τού μαντλιού της κι' έπειτα πήγε και τοποθέτησε δύο παραβάν συμπληρωματικά δεξιά τής άριστερά, γιατί οι διάφοροι καλλιτέχνεις τού μιούζικ-χώλ έτοιμαζόντουσαν νά παρακολουθήσουν τό νούμερο τού «Αρχοντος του Μυστηρίου», γιατί δύοι μέσοι στό πρώτο προστασθώσαν νά ματέψουν τό μωσικό τών τρομερών παγινιδιών του, πού είχαν άνασταστες: διλόκληρο τό Παρίσιο. Κι' αύτές δάκρυα ή συνθήτερες έφημεριδες τού διφέρονταν στήλες διδόκληρες κι' δομολογούσαν δύτι δύοι οι θαυματοποιοι, πού είχε θωμάσεις δι κόμισμας ώς τότε, ήταν άσημαντοι μπροστά του.

Χειροκρότηματα άστηγησαν έχαψαν όπτο τήν αίθουσα, άναγγέλλοντα δύτι δι νούμερο τών κλόδων είχε τελεώσει. «Ενα ρίγος περνώδες τώρα απ' τό κορμί δύων τών θεατών. Ήταν ή σειρά τού «Αρχοντος τού Μυστηρίου νά κάνη τήν έμφανσί του. Στά

θεωρεία, σκύπτεις τά λορινόν τους κι' δύτι τά κεφάλια κύτταζαν μέ μι' άπεργυραπτή άγωνα τή σκηνή.

Η δράχητρα δράχησε νά παίζη τον «Μακάθριο Χορό» κι' έξαφνα ή αύλαια σηκώματα.

Ο Ιλαίρ ήταν μόνος στή σκηνή, κυμενος μέ κοστούμι, λουδούκιου 15ου. Τοποθετησε κοντά στή σέματα, έντια τάπτητα και τόν σκέπασμα, για μεγαλείτερη σαφάλεια, με μιά άνωχτη έσφιμηρίδα...

Τρεις συγχορδίες άκουστηκαν απ' τήν δρήξτρα...

Μέ τήν τρίτη, ό «Αρχων τού Μυστηρίου, φορδάντας πάντα τήν πορφυρή μπέρτα του, παρουσιάστηκε δρόμιος, πατώντας έπανω στήν έφημεριδα, σάν νά είχε γεννηθή από τό μηδέν!..

Μιά γενική κραυγή θωμασμού άντηγησε μέσα στήν αίθουσα κι' έπειτα παραπεταμένα χειροκροτήματα κι' έπειφημια.

Δέν ήταν δυνάτον νά είχε χρησιμοποιηθή καταπάτη γιά τήν έμφανισι αυτή, γιατί το πάτωμα ήταν σκεπασμένο μέ τόν τάπτητα και τήν έφημεριδα. «Εξ' άλου, ο «Αρχων τού Μυστηρίου» άρχισε νά έμφανιζεται από τό κεφάλι και τούς δύμους. Δυσ διαματοποιοί έπαγγελματίαι, πού καθόντουσαν στήν πρώτη σειρά τόν καθισμάτων τής δρήξτρας, κυττάγκηκαν κατάπληκτοι. Ούτε κι' αύτοι δάκρυα, δέν ήταν τά μωσικά τής τέχνης. δέν πιορούσαν νά έξηγησουν από τό θαύμα.

Ο «Αρχων τού Μυστηρίου» έθγαλε τή βαθυτόρφυρη κάπα του. Τή μάζεψε και τήν πέταξε στόν Ιλαίρ. Μά δέν έφασε ώς αύτόν. Χάσθηκε, διαλύθηκε στόν δέρα.

...Πους απ' τή σκηνή, άπουνωνένη από τα μεγάλα παραπεταμένα τάσσα, λουκιανή, μέ τ' αύτια τής τεντωμένα, δούλευε μέ ταξιδύτητα και δάκρισεια, τραβδώντας διάφορα σύμματα, βάρσοντας σ' ένέργεια έλαπτηρια πού άνοιγκλεναν κρύψεις καταπάτητοι, πού τε περιδότας από ένα μωσικό ένοιγμα, στό σύζυγό της στόν Ιλαίρ, διάφορα άντικειμένα πού τους χρειαζόντουσαν.

Καθη δύλ τή διάρκεια τού «ινούμερου», δέν είχε ούτε στιγμή άναπαυσέως. Άν καθιστερόδισαν έστω και ένα δευτερόλεπτο, θά κατέστρεψε τά πάντα. Και δώμας, λιγό έλειψε τώρα νά κάνη αυτή τήν καθιστέρη, γιατί θυμήθηκε με μηνογκακία τή παραπήρηση πού τής έκανε πρό δίλγου διάλυνός της. Θεωρώντας τόν δύνατον τής τόσο δυστυχισμένο!... «Εδώ και μερικές ήμέρες, είχε στελεῖ μιά έπιστολή στή μητέρα της στήν διότια τής έγραψε τά παράπονά της. Η άπρτηση, πού είχε φάσει τό διό πονι, ήταν γεμάτη έπιπληξίει!... Τής έγραψε πώς διάλυνε την διάσηματες θυσίας πρός χάρι του.

«Η άπαντησης αυτή τής μητέρας της, είχε πληγώσει τό έγωνισμό της...» Αι πώς τής φερινότουσαν άσχημα... «Ολος ό κόδωμος ήταν δέντον της... Ε, λοιπόν. θα έλεπαν!.. Ο σύζυγός της δέν ένδιαφερόταν, παρά μόνο για τά παγινιδιά του... Ήθελε νά τελειοποιήσει τήν τιμή νά είνε γυναικά ένδια μεγαλύτερης καλλιτέχνου, έπρεπε νά κάνη διάφορες μικρές κι' ασήμαντες θυσίας πρός χάρι του.

«Η άπαντησης αυτή τής μητέρας της, είχε πληγώσει τό έγωνισμό της...» Αι πώς τής φερινότουσαν άσχημα... «Ολος ό κόδωμος ήταν δέντον της... Ε, λοιπόν. θα έλεπαν!.. Ο σύζυγός της δέν ένδιαφερόταν, παρά μόνο για τά παγινιδιά του... Ήθελε νά τελειοποιήσει τήν τιμή νά είνε γυναικά ένδια μεγαλύτερης καλλιτέχνου, έπρεπε νά κάνη διάφορες μικρές κι' ασήμαντες θυσίας πρός χάρι του.

Κατι, χωρίς νά θέλη, ή σκέψι της τήγης πρός τόν Αναέλμο, τόν «κοσμικό χορεύτη», πού είχε γίνει ήθοτοιός τού κινηματογράφου, κι' δι πότος έρωτοροπούσε μαζύ της, διακριτικά βέθσιας, με έπιμωνα...

Μαζύ του, μωσικά, είχε πάει τρεις φορες, στον κινηματογράφο και μιά φορά στό τνανσίγκ, κλέθοντας μερικές ώρες μεταξύ τής άπογευματής και τής βραδινής παραστάσεως και μέ τήν πρόφασι δύτι είχε δουλειές στά μαγαζειά, άφηνοντας τό δύνατον της νά κάνη κινήσεις κωφαλάλου μπροστά σ' ένα κα-

Βάζω αύτή τήν καρέκλα και ανεβαίνω έπάνω ...

θρέφητ.

Ό "Ανσέλμο είχε γλυκειά φωνή, δικουγε προσεχτικά τά παρά-
πονα τής Λουκιανής και τής έλεγε διασκεδαστικές ιστορίες.

Άλτες ή κρυφές συναντήσεις δεν είχαν τίποτε τό δύνοχο. Ή πε-
ριποήσεις τού "Ανσέλμο δεν ξεπερνούσαν ποτέ τά δρίσια τού
σε-
θασμού. Φαινόταν μάλιστα στή Λουκιανή κάθε φορά που γύριζε
άπό τά ραντεβού αυτά, θτι άγαπούσε περισσότερο τό σύζυγό
της... Ένταμεταξύ στή σκηνή, ο "Αρχων τού Μυστηρίου δρχίζε
τώρα τό τελευταίο του νούμερο κι' πρός τό Κοινόν :

— Κατά τή διάρκεια αυτής τής έπιδείξεως, κυρίες καὶ κύριοι,
έκαναν νά έμφανιστούν και νά έξαφανιστούν διάφορα κάτικειμε-
να. Τώρα, θα έξαφανιστούν κι' έγύρω τό ίδιος!... Αύτός δάπτης
καθώς βλέπετε, είνε σθίκτος. Τότε σκεπάζω, όπως και πρίν, μέ
μ' ανοιχτή έφημεριδα, για νά βεβαιώνεται δη κάθε έπικοινωνία
μέ τό υπόγειο τής σκηνής μου είνε άδυντατή. Βάζω αυτή τήν κα-
ρέκλας έπιπλο στήν έφημεριδα κι' άνεβαίνω σ' αυτή τήν καρέ-
κλας. Κάθωμαι στήν ράχη της... Ο βοήθος μου μέ σκεπάζει μ'
αυτή τή διαφανή μουσελίνα, που δέν σάς έμποδιζει καθόλου
νά μέ βλέπετε και νά μ' άκουτε... Και τώρα, προσοχή!... Κυ-
τάχτε με καλά!... Μέ το τρία θά έξαφανιστώ... Προσοχή!...
— Ενά!... Δύο!...

Τό τοέμουλο τής δρχήστρας τονίστηκε περισσότερο.

Τρία!

"Η μουσελίνα κυμάτισε έλαφρά κι' ο "Αρχων τού Μυστηρίου
ξεφαντίστηκε έξαφανιστή έξαφανιστή, σαν νά τόν ρούφησε ό άέρας.

Η καρέκλα έμεινε άδειανή.

Μά, άμεσως κατάπιν, στήν άρχη τών καθισμάτων τής δρχή-
στρας, ή γνώριμη φωνή τού θαυματαποιού άκουστηκε :

— Ιδού με!

— Ολος δ κόσμος γύρισε και
φρενιτιώδεις έπευφμίες άντηχ-
σαν, ένω δ "Αρχων τού Μυστη-
ρίου ξαναπαρουσιάστηκε, κατε-
βαίνοντας στό διάδρομο μέσον απ'
τά καθίσματα κι' άνεψηκε πά-
λι στή σκηνή, χάρις σε μιά σκα-
λίτσα.

Ένω ή αύλακα έπεφτε, ο θό-
ρυθος διπλασιάστηκε. Μ' ένας
τρελλό έθουσιασμό, οι θεσταί
φωνάζαν. έπευφμούσαν, χειρο-
κροτούσαν... Ήταν μιά πραγματι-
κή άποθέωσι.

...

Μέσα στό καμαρίν του, δο "Αρ-
χων τού Μυστηρίου, ντυμένος σαν
τέλειος τέγνημαν, φορούσε τά
γαντιά του. Διπλοκλειδώσεις κα-
τόπιν τής τρετής πολύτλοκες κλε-
δωνιές τής κασέλλας, μέσα
στήν άποια ή Λουκιανή και ο "Ι-
λαίρ είλγαν άφιλές τά πολ μυ-
στικά σύνεργα τής τέχνης του.
Από τή στιγμή που τελείωσε
τό νούμερό του, δέν είχε πή ού-
τε λέξι. Ξαφνικά, είπε:

— Λουκιανή πάω στον Γκόλντμπεργκ, για νά συνενωθώ για
τό συμβόλιο, που μου προτείνουν για τή Νέα Υόρκη... Θά γυ-
ρίσω στής άπτα...

και βγήκε έξτα.

Η Λουκιανή χαμήλωσε τό κεφάλι της. Αύτό μονάχα είχε βρει
νά τής πή!... Ούτε κάν τήν έλεγε φιλήσει.., Κι' δλ̄ αὐτά, γιατί
ένω άπ' τά πειράματα δέν είχε πετυχει και τόσο-έξι αιτίας
ευτυχίας—γιατί άλλωις δ 'Ιλαίρ κι' αυτή θά είχαν άκού-
σει τόν έξαφάλμο.

Του κάκου δ 'Ιλαίρ προσπαθούσε νά παρηγορήση τή νέα γυ-
ναίκα. Έκείνη δέν ήθελε νά άκουση τίποτε. "Εκλαίγε ουνατά
και οι λυγιοι έκαναν τό στήθος της νά χορεύ.

Ο 'Ιλαίρ ήξερε τώς στεγνώνους τό δάκρυο τής κυρίας του:
προσποήτηκε πώς ένδιαφέρεται μόνο για τή Λειλά και τή Μπέ-
του, τά δυό γυμνασμένα τρυγόνια που τά χρηματοιούσαν γιά
τά πειράματά τους. Και άρχισε νά συγτραγούσε κάποιο Αγ-
γιλοκτραγουσάκι γιά νά μη φαίνεται πώς άκουγε τή Λουκιανή
που έκλαιγε.

— Οταν, έπιτέλους, ή Λουκιανή σκούπισε τά δάκρυά της, δ 'Ι-
λαίρ κατάλαβε πώς ή κοίσις τής είνε περάσει. Ξανάθαλ: τή
Λειλά και τή Μπέτου μέσα στό κλουβί τους και είπε:

— Κυρία Λουκιανή, έγώ πάω νά καπνίσω ένα σιγαρέττο στό
καφενείο τού θεάτρου... Εσείς κάνετε κανένα μικρό περίπτωτο
πρίν απ' τή θραβυνή παράστασι. Δέν πρέπει δ κύριος νά δη :ά
μάτια σας κόκκινα. Αύτο θα τον χαλάση μάκματα περισσότερο
τό κέφι... Κι' διν παίξη νευρισμένος τό θράβο, μπορει ν' άποτύ-
χη στίποτε και νά τά θάλη πάλι μαζύ μας... Ωρεθουάρ, κυ-
ρία Λουκιανή!...

— Ωρεθουάρ, καλέ μου 'Ιλαίρ... Εύχαριστώ!

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

II

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΑΝΣΕΛΜΟ

"Οταν ή Λουκιανή έμεινε μόνη, πουντραρίστηκε έλαφρά κ' έ-
θαλε πολύ λίγο κόκκινο στά χειλή της, γιατί ό σύζυγός της
σπεχθανόταν τό μακιγιάρισμα. "Έχωσε τό έσανθρακον κε-
φάλι σ' ένα πλούσιο μαρύ «τωπέ», φόρεσε ένα μαντήν από κρεπ
μαροκαΐνιαν κεντητό, ραμφίνον σ' έναν απ' τους πιο μεγάλους Πα-
ριζιάνικους σίκους κ' έπειτα θύγηκε έξω, άφοδ προηγουμένων
διπλοκλειδώσεις τό λουκέτο που ό σύζυγός της είχε προσθέσει
στήν πόρτα τό καμαρινού τους. Διέσχισε στή σκοτεινό σχέδιον
διάδρομο και καθώς έφθανε στή σιδερένια πόρτα που άνηγού-
σε στό διάδρομο τής έξοδου, άκουσε δέξαφνα μιά φωνή κοντά της:

— Αύτη η πόρτα άνοιγε δύσκολα. "Επιτρέψατε μου, άγαπητη
κυρία, νά σάς βοηθήσω...

— Η Λουκιανή τινάχτηκε ξαφνιασμένη κ' έπειτα χαμογέλασε...

— Ενας λεπτός νέος μέ χλωμό χρώμα, με μαλλιά χτενισμένα
πρός τά πάσι, ντυμένος μέ χυπητή κομψότητα, ύποκλινόταν
μπροστά της.

Στό κανονικό πρόσωπο του, τό χαμόγελο του άποκάλυπτε
κατάλευκα δόντια.

— Μέ φθισατε, κ. 'Ανσέλμο! είπε ή νέα γυναίκα.

— Τελείωσα πολύ νωρίς τή δουλειά μου στό στούντιο, άγαπη-
τή κυρία. Και τά θήματα μου μ' άδηγησαν πρός τά έδων, τυ-
χαίων... Κατά σύμπτωσην μάλιστα, είλα τό σύζυγό σας νά γυ-
αίνη έξω... Και τότε άποφάσισα νά έπωφελθω τής εύκαιριας και
νά σάς περιμένω.

— Η άληθεια ήταν διαφορετική : ο "Ανσέλμο—τού δόπιου τό άληθι-
νό θένα μόνης ήταν 'Ιουλίος 'Εστιό και δόπιος κατήγορος από τό 'Ο-
ραν—δέν είχε πάσι καθόλου στό στούντιο έκεινο τό άπογευμα. 'Εξ
άλλου, άν και πάραγε γιά κινη-
ματογραφικός αστήρ, έπαιζε μόνο
σε άρηματους ρόλους. Ήταν εχε-
δόν ένας κομπάρος.

— Δέν κάνωτε καλά νά μέ περι-
μένετε, είπε ή νέα γυναίκα. Δέν
πρέπει... "Αν μάς δη κανείς...

— Ήδη ποιά ώρα είστη" έλευθερη;
τή ρώτησε δ 'Ανσέλμο, άποφεύ-
γοντας νά τής άπαντη.

— Ήδη τίς έφτα, μά...

— Πάμε νά χορέψουμε ζην φός
στό "Τζών Σιναμάν... Ξέρετε,
στό Κινέζικο τήντανόγκη... Σάς
περιμένων στή γωνία Κωμαρέτων
κ 'Εδουάρδου 7ου... Πράγαινο πρω-
τος... "Έλατε σιγά-σιγά, γιά νά
προφτάσω νά πάρω ένα ταξί.

Και χωρίς νά περιμένη άπαντη
στης, έβγηκε έξω.

Η Λουκιανή δέν διέστασε πε-
ρισσότερο. Θά πήγαινε νά χορέ-
ψω... Στό κατώκατο, αυτό δέν
ήταν καθόλου κακό... Ταίριαζε στήν ήλικιά της... Είχε πονο-
φάλο... "Ετοι μόνο θά τής περνούσε... Δέν μπορούσε αιώνιας νά
θέλει τά καμφάτα μου συζύγου της μπροστά στόν καθρέφτη.

Μά έξαφνα στάθηκε απάτηλη
τόποι. Ήλαίρ πρόσωπον θέλεποντας μπροστά της τόν
Ιλαίρ.

— Ακοῦστε, κυρία Λουκιανή, τής είπε. Είδα πρό όλιγου έκεί-
νο τό θρωμάτωρο... τόν 'Ανσέλμο θέλω νά πώ... "Εδώ και λί-
γο καρό, σάς φέρνεις θόλτα διαρκώς... Προσέχετε, κυρία Λου-
κιανή: είνε πολύ ύποπτος τύπος.

— Μά, Ίλαίρ, έγώ δέν δίνω καμμιά απολύτως προσοχή στόν
κ. 'Ανσέλμο.

— Οχι... τόν προσέχετε... "Αλλοιως δέν θά τολμούσα νά σάς
μιλήσω γι' αυτόν. Είνε πονηρός και κακός... Και σείς μιά χα-
ριτωμένη μάνυπεραστή μικρούλα... Σάς προειδοποώ, γιατί
τό πράγμα είνε σοθαρό... 'Ο 'Ανσέλμο έχει πολλές θρωμαδού-
λεις είς θάρος του... Αύτο είνε γωνστό... "Επειτα μή σχεχίζετε,
πώς δύσηνος σας σάς φέρνεις στόν κόσμο... Σάς έχεις γεισέσ-
τασια διαμάτια... Κυτταχτήτε σ' ένα καθρέφτη!... Και
τά κέρδη του, κέρδη περάστα γιατί κανένας δύλως καλιτέ-
χνης τού παραστάται στόν πονηρώνεται τόσο άκριβα δύσις από
τα μοιούσαι μαζύ-γιά δέν πληρώνεται τόσο άκριβα δύσις από
τα μοιούσαι μαζύ σας, μέ την πονήσασι δήτε ένας... Σάς
έχεις γεισέστε διαμάτια... Κυτταχτήτε σ' ένα καθρέφτη!... Και
τά τοποθετεί σέ μια Τσάπεξα σ' ένονας σας και σείς
μπορείτε νά τοποθετείτε δύσις θελετε, ύπογραφόντας μονάχα ένα
τάκε. "Λοιπόν, κυρία Λουκιανή, ούτε στή δάχτυλα τού ένός
χειρού δέν μπειριούται οι άνδρες σάν κι' αυτών... "Ένω άνα-
πάρω τό σύζυγό σας... Τού είμαι άποισιωνές, πολύ άφωσιωμέ-
νος... Μά και σας σάς δάντανα όληλο τόσο... Ωραίας και χα-
ριτωμένης καθώς είστε, μοδ θυμίζετε τήν μανεύσα μου. Γι' αυτό
παίσιων τό θάρωρος και σάς μιλάω τόσο έλευθερα... Δέν πρέπει
μάλιστα νά θυμωνέτε γι' αυτό μαζύ μου... "Ακούστε: σάς ίκε-

τεύων νά μή δώσετε πειά προσοχή σ' αύτὸν τὸν ἔλειπον Ἀν-
σελμό!

Ἡ ἀγάπη, ἡ ἀφοσίωσι τοῦ καλοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, συγκίνη-
σσαν τὴν Λουκιανή, μὲ τὴν υπέροχη ἔανθη ὡμορφία.

—Σὲ θεοῖσιν, πώς δὲν υπάρχει λόγος ν' ἀνησυχῆς, Ἰλαίρ.
Μεῖνε μούχος...

—Ἐυχαριστοῦ... Ἐπειτα μήν ξεχνάτε πώς ὁ ἀφέντης δὲν ἀ-
στείνεται... Ἄν ανακαλύψῃ τίποτε, δυστυχία!... Φάνεται ἀν-
θρώπος οἵης μού, μά πρέπει νά τὸν φοβᾶστε... Ὡρεβουάρ!

“Οταν ὑρέθηκε ἔξω, ἡ Λουκιανὴ ἐπέριψε ἀριστερὰ πρὸς τὴν
ὅδον Ἑδουάρδου 7ου. Τὸ λόγιον τοῦ Ἰλαίρ, στριφύούσσιν στὸ
μασλὸ της... Οὐ ‘Ανσέλμο εἶχε πολλὲς ὥρωμαδουλεῖες εἰς βό-
ρας τοὺς ὥραιούς νέους!... ‘Ολες ἡ γυναικὲς τὸν κύττασι, τοῦ γα-
μογελοῦσσαν... κί δικαὶος αὐτὸς δὲν φαινόταν ποτέ νά δίνῃ προ-
σοχὴ σ' αὐτές... Κ' ἔκεινες, ἀπογοητευμένες, γιά νά τὸν ἐκδι-
κηθῶν, τὸν κακολογοῦσσαν...

Ναὶ, ἡ Λουκιανὴ θὰ πρόσεχε... Μά τώρα, πού ὁ Ἰλαίρ τὴν
εἶχε προειδοποιήσει, ἥταν σωστὸ νά πάπη νά περάσῃ μιὰ δύρα μὲ
τὸν ‘Ανσέλμο: “Ἡ ἡταν προτιμότερο νά πάπη στὸ *Ξενοδοχεῖο
Μπριντάτ*”, στὴν πλατεία τοῦ Ἀστρου, δόπου ἔμεναν μὲ τὸν
οὐρανὸ της, καὶ νά μείνη μάρη τῆς ἔφτα τὸ ὄρανον, κυττά-
ζοντας ἀπ' τὸ παραθύρῳ τὴν θυμιασιευτικὴ Ἀφίδα;... Μια τὶ δια-
σκέδαιο μποροῦσε νά βρη σ' αὐτό;

Γιατὶ νά μην περάσῃ μιὰ δύρα μαζū μὲ τὸν ‘Ανσέλμο, πού
διηγόταν τόσο διασκεδαστικὲς ἴστοριες τοῦ κινηματογράφου καὶ
πού κρέψει τόσο καλά.

“Η Λουκιανὴ ἔθισε τὸ βῆμα τῆς πρὸς τὴ γνωστὴν Κωμαρτέν
καὶ Ἑδουάρδου 7ου.

Στὸ τῆττάναιον Τζών—Σιναμάν ἔνα ταγκό εἶχε ἀφρίσει
καὶ τὰ ζευγάρια κρέψειν ἀρνά μέσα στὸ θαυμόφωτο. Η ἀπο-
σφαίρα μύριές αἰγυπτιακὰ σιγαρέττα;

“Η Λουκιανὴ, στὴν σγκαλιά τοῦ ‘Ανσέλμο, γό-
ρευε κί ἔκεινε μιὰ ταράχη ποὺ τὴ στε-
νοχωροῦσε, καθὼν αἱσθανόταν τὸ μάγουλο τοῦ
καβαλλάριου τῆς ν' ἀκουμπάτη καθέ τόσο στὸ δικό
της. Τὸ ταγκό δὲν τῆς φαινόταν καθόλου ἀρμο-
νικό. Γ' αὐτὸν ἀναστέναξε μ' ἀνάκουφωι δόνα
ἡ τέλος ἔπαινε ἐπιτέλους, τὰ φῶτα τῆς σαλᾶς ἀ-
ναψαν καὶ τὰ ζευγάρια ξαναγύρισαν στὰ τρα-
πέζια τους.

“Οταν καθήσαν κι' αὐτοὶ, δ' ‘Ανσέλμο εἶπε μὲ
γύλικο στὴ Λουκιανή:

—Πρὸ δίλγου, στὸ στούντιο, ὁ σκηνοθέτης, γιά
νά πάρη τὴν ἔκφρασι πού ήθελε, μοῦ φωνῆς:
«Συλλογιστής με πώρασα γυναίκα!...» κ' ἔγιν,
φυσικά, αὐλλαγήστηκα ἔσσα.

—Σᾶς πασακάλη! Ἐν πρώτοις δὲν ἔισαν ὡ-
ραία γυναίκα. Κ' ἔπειτα, ἀν κουθετιάζω καὶ
χορεύω μ' εὐχαριστησι μαζū σας καθέ τόσο, σύ
τὸ δέν πρεπει νά προχωρήσῃ περισσότερο.

Τὰ μεγάλα μάτια τοῦ ‘Ανσέλμο πήραν μάλιν
ἔκφρασι χαϊδευτική, καθὼν τῆς ἀπαντούσης:

—Ἐσεῖς δὲν εἴστε ὡραία γυναίκες... Πόσς τολμάτε νά λέτε
ἔνα τέτοιο πράγμα, ὁ απεναντίας εἴστε τόσο ὡραία, θύτε
δέν γίγνεται στὸν κινηματογράφο μιὰ λαυτὴν στοιχοδρομίαν... Τὸ
πρόσωπό σας ἔχει ἐξαιρετικὴ φωνήνεια... Καὶ ἡ γραυστὴ τοῦ
σώματός σας είναι ἀκριθῶς δύτι, χρειάζεται γιά τὴν δόθην...

—Οχι... δὲν είναι ἀλήθεια αὐτό... ἔκανε ἡ Λουκιανὴ, ἡ δύοια
δωνερεύοντάς ἀλλοτε πότως τόσα νέα κόριτσα, νά γίνη μεγαλύ-
καλλιτέχνης τὸν κινηματογράφου.

—Μά σᾶς θεοῖσιν... Τὴν μέρα, πού γιά δροιδήποτε λόγο,
θὰ θέλετε νά πατέστε στὸν κινηματογράφο, ἀνάλαμβάνω ἔγώ
νά σᾶς ἐξασφαλίσων ἔνο ρόδο. «Α! Είναι μιὰ υπέροχη τέχνη
ὁ κινηματογράφος!... Ξεπερνεῖ δόλες τὶς ἀλλεσ... Εἴτε κρίμα πού
δέν εἴστε ἐλένθευτο!

—Δέν είνε καθόλου κρίμα!... Ξέρετε πώς λατρεύω τὸ σύζυγό
μου... Πόσ καὶ τὸ είπατε αὐτό...;

—Απλῶς μιὰ ὥραίσι μού ίδοει... Σᾶς σκέψασαι συγν... καὶ
συλλογίζουσα πόσο εύτυχισμένος θά ήμουν διὰ έφευγα μαζū σας
γιά τὸ Χόλλυγουντ... Μοῦ ἔκαναν τελευταῖα ἐξαιρετικὰ συμφέ-
ρουσες προτάσεις ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ καὶ λογαριάζαν νά φύγου-
σε λίγο γιά κεῖ... «Ἐτσι θα μποροῦσα νά σᾶς πάρω μαζū μου.

—Ἐντεῖς υπέροχες τουαλέττες, δάμνικοτας κοσμήματα... Λένε δ-
πίστης πότε θέτει πολλὰ γοήματα δικά σας... καὶ, ξέρετε, τὰ γρή-
ματα είνε ἀπασαίτητα, δύι μόνο γιά τὰ ἔβδος τοῦ τατεΐδιοῦ,
ἀλλὰ καὶ γιατὶ στὸ δικό Χόλλυγουντ πότει καμιά φορά νά τερι-
μένη κανεὶς λίγο δάσσον ν' ἀγκαλιαστῇ...

—Ἀπτειεύεσαι, κύριε ‘Ανσέλμο;...

—Καθόλου!...

—Μά ἔνο ἀκούσει, εἶπε ἡ Λουκιανὴ, δτὶ μιὰ ἀσχάρια είνε συε-
δῶνδαντον νά προσληφθῇ ἀπὸ τὶς κινηματογραφικὲς ἔται-

—Ἐπόσον δὲν ἔνει οὔτε γρήματα, οὔτε τουαλέττες, οὔτε
κοσμήματα... Μά, σέστις ἔχει καὶ τουαλέττες καὶ γοήματα καὶ
κοσμήματα... «Ολ」 αὐτό, καὶ διαμορφία σας, δάκον γιά γά-
ποιοληθῆσε πολὺ γρήματα... Καταλαθάνετε, στὸ στούντιο τοῦ
Χόλλυγουντ ἐκτιμῶν περισσότερο τὸ σίκ... τὸ Παριζιάνικο πα-
ρουσιαστικό...

‘Ηθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου στὸ Χόλλυγουντ...

“Η Λουκιανὴ κύτταζε γύρω της χωρὶς νά βλέπῃ... Τα μάτια
της είχαν θαυμαθῆτα αυτιὰ της θουιζαν... Τὸ μασλὸ της μπρι-
φογύριζε...

‘Ηθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου... στὸ Χόλλυγουντ...

—Ἐπειτα ἀπό λίγα λεπτά, συνήλθε ἀπὸ τὴ βύθισι τῆς καὶ, κυ-
τάζοντας ἔξαφνα τὸ ρολόι της φώναζε:

—Ω! ἡ ὥρα εἶνα έφτα περὶ τέταρτο... Πρέπει νά φύγω...

‘Ο ‘Ανσέλμο, μὲ τὸν πιό τρυφερὸ τοῦ στὴ φωνὴ του, τῆς εἰπὲ:
—Τί κρίμα πού δέν παρουσιάσαστε καθόλου στὴ σκηνή, ο-
ταν ὁ συζύγος σας κάνει τὸ νοσερό του... Ήταν έρχονται τὰ
έρχονται στὸ μιούκι-χώρι για σας θαυμάσσω με δὴλη μου τὴν
μέσαι, ἐνώ τώρα καταπέραν σὲ δέλφαρα ἀπάγκια τεγχάραμα
γιά να σᾶς θέλω πό μόνι λίγες στιγμές... Τουλάχιστον να ήξερα
πώς είστε ευτυχισμένη... Μα λένε πως δέν είστε... πώς ὁ αὐγύνος
σας σᾶς κάνει σκηνές...

—Μά ξι!... Ποιος σᾶς τὰ εἶπε αὐτά... Είνε φέματα...
—Τελοστάνων, μήν ξενάρχει τὸ πατούσαν θαυμάσσει πάραποτα... Σάουτ! ηδη
μαρτύρεοθεσθε... καὶ, προστάνων, μην σύφιζετε...

Πλήρως καὶ θυγάτη ξεκαίνει.

Φώναξε ένα ταξι, ἔθαλο στὴ Λουκιανὴ καὶ πλήρωσε προ-
καταθολικὰ τὸ σαφέρι μ' ἔνα χαρτονόμισμα τῶν δέκα φράγκων, ὃν
αν καὶ η κουρσα δεν στοιχεί παραπάνω πάπε πεντε φράγκων. ‘Η
Λουκιανὴ πρόσεδε τὴν γενναδιώρια του αὐτή καὶ σκητήκει.

—Ασφαλῶς δέν είνε δέξιος τῆς κακῆς φήμης πού έγινε.

Καθώς ὁ ‘Ανσέλμο φύσησε πάραποτα, προκειμένη
κλείσει τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου. Εκείνη τοῦ εἶπε μὲ σιγανὴ
φωνὴ:

—Πώσα σας, στὸ πεζοδρόμιο, είνε μιὰ γυναίκα πού σᾶς κυ-
τάζει ἀλλόκοτα.

—Ο ‘Ανσέλμο γύρισε. Μια ψηλή καὶ λεπτή μελαχροινή γυναί-
κα, πολὺ χλωμή, εἶχε σταθή καὶ τὸ κυτάζει ἐπίμωνα.

—Εκείνος ώστόσο πάτανται στὴ Λουκιανή:

—Δέν τὴν έξερα... Φαίνεται ποὺ έχει πηγή πού έχει
κοκταίη παρὰ πάνω... Ὡρεβουάρ, ἀγαπητή μου
κυρία... Εμπρός, σωφέρ...

Τὸ ταξί έκινετο. ‘Ο ‘Ανσέλμο θέλησε νά δια-
γύσῃ τὸ δρόμο, μά ἡ λεπτή καὶ ψηλή γυναίκα πήγε καὶ στάθηκε προστά του. ‘Εκείνος τραβή-
χτῆκε πιστό.

—Ποια είστε; τραύλησε. Τι θέλετε ἀπὸ μένα;

—Μέ, ξέρετε πολὺ καλά! πάτανται ἔκινη.

—Ο ‘Ανσέλμο πήρε μιὰ κτηνώδη στάσι καὶ τὴς
ἀπάντησε χυδαία:

—Αθελαστας μου τη γνωστὴ ἡ φωνάζω θυντας ἀστο-
φύλακα!... Ναί, σε έξερα, εἰσάρι ή Ροέρτη, ἡ φι-
λενδάδα τοῦ Συρίες... ‘Ελαιοτόν, θυμίσους την έπιασθε
ὑπό την Συρίες στη Νέα Υόρκη, γιατὶ θέλησε νά τὰ
θάλαττα με νευρα καὶ τὸ Ζακινόλ... θέλεις να πάθης
καὶ σύ τὸ ίδιο!...

—Η μελαχροινή γυναίκα ξέσπασε σὲ δυνατὰ γέ-
λια καὶ τοῦ ἀπάντησε:

—Μή νομίζεις δτὶ θά με τρουμάσῃ μιλῶντας υστέα... Ε-
πρεπε νά είδοται πιστός τὴν ξανθή του ταξι, γιατὶ σίγηντα σὲ δύνει
ξέρει ποιός είσαι...

—Σδπαί! έκανε δ ‘Ανσέλμο. “Αν πῆς μιά λέδι παραπάνω...

—Οχι μιά... θα πῶ δυσ μόνο: ΣΕ ΛΙΓΟ!

—Κι, ἀφού εἶπε μὲ τρούπερ τὸ τό λόγια αὐτά, η ψηλή
γυναίκα, απομαρτύρηκε...

—Ο ‘Ανσέλμο τραβήξει κι' αὐτός ἀπὸ τὴν διατίθετη διεύθυνσι.
Αυτή δη συνάντηση τοῦ κατέστρεψε τὸ ἀπόγευμά του, που ήταν ά-
κείνη τη σιγμή νόμιζε πώς το εἶχε χρησιμοποίησε εὐχαριστα-

—Ο ‘Ανσέλμο κατοικούσε σὲ μιὰ πολυκατοικία στὴν δέδι Τέρν
95η, δπου ἔμεναν ἀποκλειστικά καλλιτέχνια τοῦ μιούκι χώρι...
σιγάσιγά γεμάτο δράματα. Μά ὁ ‘Ανσέλμο ἤταν ἀνύσχος,
διευθύνθησε λοιπὸ πρὸς αὐτὴν πεζός, ἐνώ τὸ δράδι, ἐπεστε
γιατὶ είχε τὴν ἐντύπων στην τοντούση τοῦ παρακολουθεύμενο.

Μά δέν έθισε τὸ δικό του. «Ἐπειτα νά μάθη ποιός τὸν πα-
ρακολουθούμενος, χωρὶς να γίνη διτήλπτος. Δέν γύρισε πιστὸς ἀ-
πότομα, γιατὶ αὐτό θάδεγγε δτὶ είγε διτήλπτη την παρακολού-
θηση... Δέν στάθηκε καθόλου μπροστά στὸν καθρέφτη μιδέν θι-
τρίσια, γιατὶ δη ποτελέσματα θά ήταν τό ίδιο... «Ογι!».

Μά, καθὼν μιὰ ὥραιά κυρία πέρασε ἀριστερά του, τὸν κυτ-
ταλέ τη προσεγκτικά, τὴν παρακολούθηση τοῦ καθών τὸν προσπέρασε
μὲ τὸ θέλημα, γυρίζοντας τὸ κεφάλι του πίσω, χωρὶς να παρη
νά θαδίζη, πράγμα πού τοῦ δέντρετε νά δή γοργά πίσω του
δὴ τὸ δέκτησον τοῦ πεζοδουμού...

Καμιμιά ὅπτηπη σιλουέττα δεν φαινόταν...
Λιγό πιό πέρα, χάρις σε ωσ ἀληγ δραιά καριά κυρία, πού περινοῦ-
σε δεῖσι του, κύττασε καὶ τὸ ὄνλιο πεζοδρόμιο...

—Ματίποτε... τίποτε... τὸ ψηπότο...

—Ωστε; Δέν τὸν παρακολουθούμενο λοιπὸν κανεῖς;

Δυό μάτια πού δὲν τάβλετε κι' διμας αισθάνοντας ἀπάνω του
Κι' διμας ἔνοιωθε καρφωμένας ἀπάνω του δύν τρουερά ματά!

τὸ καταληπτικό θέλημα τους σάν φωτιά, σάν μαχαίσι!...

Βλέμμα διασθόλου!... Βλέμμα δρυκόλακα!...

(‘Ακολούθει)